

Historická detektivka z Francie 18. století

DÍVKA
S HODINOVÝM
STROJKEM

ANNA MAZZOLA

Anna Mazzola

**Dívka s hodinovým
strojkem**

THE CLOCKWORK GIRL

Copyright © 2022 by The Short Storyteller Ltd

Všechna práva vyhrazena

České vydání © Bourdon, 2023

Překlad © František Kalenda, 2023

Návrh a ilustrace obálky © Micaela Alcaino/Orion Books

Obrázky na obálce © Shutterstock.com

ISBN: 978-80-7611-115-8

Historická detektivka z Francie 18. století

DÍVKA S HODINOVÝM STROJKEM

ANNA MAZZOLA

Věnováno mojí sestře Lauře.

Část první:

Paříž

1

Paříž, 1750

Madeleine

Nastal den, kdy Maman děvčatům určovala ceny. V takové dny bylo nejlepší se vytrazit. Přesně z tohoto důvodu teď Madeleine procházela kolem jatek, kde sražená krev na sněhu zanechávala temné šmouhy a na hácích visely bledé mršiny poražených zvířat. Nebylo právě počasí na vycházku, ale nic nemohlo být horší než zůstat doma a být svědkem toho, co se bude dít. Navíc něco potřebovala zařídit. Něco, co v žádném případě nemohlo počkat.

Zabočila z Rue Pavée do Quartier Montorgueil, labyrintu uliček tak úzkých a budov natolik vysokých, že mezi ně sotva kdy pronikly sluneční paprsky. Zato zápach tato temná místa neopouštěl nikdy. Staré budovy se k sobě nakláněly jako křivé zuby, rozpadající se zdivo sotva zalátané, okna utěsněná hadry. Čas od času se ze stínů vynořila tvář – snad dětská, na první pohled poznamenaná hladem, přetrvávajícím zde po generace. Přesto byla Madeleine radši tady, mezi *le bas peuple* – nejnuznějšími z nuzných,

kteří bydleli v chatrčích, nebo se rovnou potloukali bosí od dveří ke dveřím –, než aby zůstala v matčině takzvané *Academie* a byla svědkem pravidelného měsíčního „inventáře“ dívek.

Jaká to škoda, povzdechla si pokaždé Maman, ale podnikání je podnikání a lidské maso je něco zatraceně proměnlivého. Ňadra dozrávají a zase uvadají, nemoci se šíří, kůži pokrývají strie nebo ji hyzdí jizvy, vředy se plní a zase praskají. Děti je přes všechna opatření snadné počít, mnohem těžší je se jich zbavit. A tak se jednou za čas stalo něco, co děvčeti za jediný den snížilo cenu na polovinu – stejně jako v případě Madeleine. Vždycky se našla alespoň jedna dívka, zbitá nebo těhotná, kterou bylo slovy Maman nutné „vypustit na pastvu“. Až na to, že ulice Paříže nebyly žádnými zelenajícím se pastvinami – dívky čekala jen černočerná změť plná splašek, rozbitých lahví a vyhozených rybích hlav. Teď v lednu je navíc pokrýval sníh, ve dveřích se choulily mrtvolně vyhlížející postavy a bylo možné narazit i na opravdu mrtvé tělo ztuhlé mrazem.

Když Madeleine dorazila na Pointe Saint-Eustache, spatřila konečně na obloze paprsky zimního slunce. Vzduch byl plný pachů kouře a popela. Opustila čtvrt' nejubožejších nuzáků a vstoupila do míst, kde přebývala prachobyčejná chudina. Obešla hlučné tržiště Les Halles a vydala se na jih směrem k Pont Neuf, zatímco se kolem ní všemi směry valila panská nosítka, ve kterých se mohli šperky ověšení a do kožešin zahalení boháči vyhnout spore oděné chudině. Když přecházela Rue Saint-Honoré, jen sotva stihla ustoupit z cesty pozlacenému kočáru, který kolem ní projel takovou rychlostí, až od dlažebních kostek létaly jiskry. Za sklem na okamžik zahlédla ženu zahalenou v saténu. *Snad aristokratka, pomyslela si, anebo možná femme entretenue v kočáře muže, který si ji vydržuje.* V Paříži se žena mohla dostat k bohatství jediným způsobem: lehnout si na záda.

Konečně dorazila k řece, kde se k zimním nebesům tyčily věže katedrály Notre-Dame spolu s železnou špicí Sainte-Chapelle. Při pohledu na panorama Paříže by si vzdálený pozorovatel mohl my-

slet, jak bohaté a krásné místo to je. Město vzdělanosti a víry. Pro někoho jistě, ne však pro Madeleine, která znala hlavně ty části města, jimiž se Paříž raději nechlubila. Kráčela dál po břehu špinavě šedivé řeky Seiny, dokud nedorazila k apatykářově obchodu, z jehož výlohy zářily flakónky jako drahokamy. Na okamžik zaváhala, upravila se a pak se opřela do dubových dveří.

Vzduch uvnitř byl teplý a voněl kořením, přijetí, kterého se Madeleine dostalo, bylo ovšem o poznání chladnější. Dvě zákaznice si zaujatě povídaly u pultu, a přestože občas k nově příchozí stočily pohled, nestála jim ani za pozdrav. Apatykář právě vážil prášek modré barvy na velkých mosazných vahách a předstíral, že si Madeleine nevšiml. A tak čekala, zatímco se jí do promrzlých prstů na nohou pomalu vracela krev, a prohlížela si dlouhé řady skleněných a porcelánových dóz vystavených na policích. Některé na nich napsané názvy jí zněly povědomě. Hřebíček, brutnák, komonice, andělíka... Jiné jí nic neříkaly – třeba kořen povijnice, chinovník, sarsaparilla. Stejně tak neměla ani ponětí, co může skrývat krabička nadepsaná *jantar z Campeche*.

„A už nikdy nedorazila, no věřila bys tomu?“ vytrhla ji z myšlenek slova jedné z žen stojících u pultu. Madeleine si pomyslela, že to musí být jedna z těch, které na nikom nenechají nit suchou.

„Co se jí stalo?“ zeptala se druhá.

„To nikdo neví jistě. Ale stalo se to přece v době putovního jarmarku, který se sbalil a hned druhý den se zase přesunul jinam. To člověka donutí se zamyslet. Svoji dceru bych v tomhle věku určitě nenechala jen tak o samotě, tím si můžeš být jistá.“

Apatykář konečně zvedl pohled. Jeho oči na okamžik spočinuly na Madeleine jako dvojice černých mušek, než se zase roztékly jinam. Zabalil zákaznicím, co si objednaly, nechal si zaplatit a pak se úzkými rty nuceně pousmál. Jen co Madeleine přistoupila k pultu, jeho úsměv se znovu vytratil.

„Takže nedošlo k žádnému zlepšení?“

„Leda nepatrnému.“

„Řídila ses mými instrukcemi?“

„Samozřejmě.“ Zaváhala. „Napadá vás ještě něco, co by mohlo pomoci?“

Majitel obchodu přivřel oči. „Možná. Ale nebude to levné.“

A to má být nějaká novinka? pomyslela si. Na okamžik jí prolétlo hlavou, jestli by se s apatykářem neměla pokusit smlouvat. Jestli by mu neměla vyprávět o tom, v jaké se nachází situaci. Ale pak si připomněla, že to nemá smysl. V Paříži nebylo nic zadarmo, rozhodně ne pro dívku, jako byla ona.

„Ještě dražší než poslední přípravek?“ zeptala se.

„Obávám se, že ano. Jde o vzácnost dovezenou až z Ameriky.“

Madeleine zvedla obočí. „Takže exotika. Chápu.“

Mlčky pozorovala, jak apatykář tluče přísady v moždíři a drtí semena na prach. Do vzduchu se vznesla silná vůně, ve které rozpoznala muškátový oříšek smíšený s něčím hořkým a palčivým. Majitel obchodu vysypal obsah moždíře do ampulky ze zeleného skla a postavil ji na pult před sebe.

„Dva luidory.“

Madeleine stočila pohled k jeho žilnatým bledým rukám. „Jak je líbo.“ Ohlédla se ke dveřím, aby se ujistila, že se dovnitř nehrne další zákazník.

Apatykář obešel pult a otočil ceduli na dveřích, aby dal případným zájemcům najevo, že je zavřeno.

Domů kráčela Madeleine pomalu, pečlivě zahalená do svého pláště, zatímco mýjela ženy v huňatých kožešinových šálách s miniaturními psíky na vodítku a služebnictvo, jež se ztuhlými obličejí vyřizovalo různé pochůzky. Když procházela Rue de la Monnoye, prohlížela si výlohy kožešnických obchodů plné opeřených klobouků, které jí připomínaly hejno cizokrajných ptáků. *Takhle snad skončili otcovi papoušci?* napadlo ji. *Staly se z nich pokrývky hlavy pro gens de qualité?* Její papá byl *oiseleur*, v obchodě na Quai de la Mégisserie nabízel ke koupi ptáky a další malé tvory. Když zemřel, matka prodala zásoby jinému obchodníkovi – a ptáci kaka-du, pěnkavy, bílé myšky i veverky se ze dne na den vytratili jako

pára nad hrncem. A jelikož rodina dlužila na nezaplaceném nájemném otcova obchodu, rychle se z domu jejího dětství přestěhovali do Rue Thévenot. Právě tady si její matka zřídila podnik s docela jiným druhem zboží.

Pokračovala dál, kolem obchodů klenotníků, v jejichž výlohách se třpytily safíry a rubíny – nebo alespoň jejich kopie ze skelné pasty, od skutečných drahokamů takřka nerozlišitelné. V Paříži bylo nezbytně nutné se naučit rozpoznat, co je skutečné a co ne. Nejen drahé kameny, ale i vlasy, výstřihy, lidské charaktery... To vše bylo možné jednoduše nahradit falešnými napodobeninami. *Nešťovice vás připravily o obočí, madame? Pořídte si páreček té nejméněší myši kožešinky. Ztratil jste několik zubů ve rvačce, monsieur? Kupte si tyhle, ukradené z čerstvě vykopaného hrobu.* Madeleine už byla taková zima, že jí prsty na ruku skoro zcepeněly. Do ledového vzduchu vyfukovala bílé obláčky. Přesto se nedokázala přinutit ke spěchu – pochybovala, že by matka už skončila. Jestli o Genevieve Chastelové neboli Maman, jak jí dívky přezdívaly, něco platilo, tak to, že byla nesmírně pečlivá.

Některá z děvčat, která její matka vyhodila na ulici, alespoň nějakou dobu přežila jako *filles publiques*. Mezi mnoha ženami na okraji společnosti, které se živily prodejem vlastního těla, to byl ten nejnuznější osud. Jen o něco málo úspěšnější *femmes de terrain* se nabízely ve veřejných zahradách, zatímco nad všemi čněly pohádkově bohaté milenky obyvatel královského paláce ve Versailles. Jiná propuštěná děvčata dopadla hůř: zemřela ve špíně nedalekého, Bohem dávno opuštěného špitálu Hôtel Dieu. Další policie odklidila na venkov. Bylo lepší o tom nepřemýšlet. Kdyby s tím začala, musela by se zamyslet i nad tím, jak riskantní je její vlastní situace. Jak blízko se nachází tomu, aby ji potkal podobný osud. Vždyť neměla žádné vlastní peníze, žádný majetek, žádné vlivné přátele. Kdyby se jí Maman zbavila, skončila by na ulici jako ostatní dívky, prostě by se z ní stala další ovce na porážku. Právě proto bylo nejlepší se s dalšími děvčaty příliš nesbližovat. Jistě, plnila svoje povinnosti – česala a zaplétala jim vlasy, pomáhala jim obléct

se do šatů, měnila potřísněná prostěradla. Ale nemělo smysl pokoušet se jim pomoci. Musela se soustředit na to, aby zachránila sebe samotnou, a co bylo ještě důležitější, Émila.

„Jaká ledová královna,“ utrousila předtím její starší sestra Coraline, když ji viděla odcházet. *Od tebe to opravdu sedí*, pomyslela si Madeleine.

V každém případě bylo lepší být tvrdý jako kus nefritu než se nechat rozdrtit na prach jako ostatní.

Bylo po desáté hodině ráno, když Madeleine dorazila do Rue Thévenot – svého domova od doby, kdy dosáhla matčinými slovy „sladkého“ věku dvanácti let (ve skutečnosti se stala asi stejně sladkou jako kousek marcipánu a za podobnou cenu ji také Maman začala prodávat zájemcům). Úzká ulice byla ponořená do stínu, ve kterém byly sotva vidět oprýskané fasády domů i odpadky pokrytá země. Jakmile dorazila k octárně, jejíž výpary naplňovaly okolní vzduch vůní kvasícího vína, všimla si shrbené dívky, která několik posledních týdnů přežívala v jednom ze vchodů. Měla na sobě mužský kabát v pase stažený šňůrkou, který snad kdysi patřil jejímu bratrovi nebo otci. Madeleine se na to nikdy nezeptala a sotva s ní kdy prohodila pár slov. Vsadila by se, že se dívčin příběh nijak nelišil od dalších sirotek a vyvrhelů, kteří obývali páchnoucí ulice tohoto města. Ať už byla příčinou jejího utrpení nemoc, dluhy, alkohol, nebo něčí smrt, Madeleine o tom nechtěla nic slyšet.

„*Demoiselle?*“ obrátila se k ní dívka a natáhla před sebe ušmudlanou ruku.

Madeleine krátce přikývla a vnořila ruce do kapsy, aby dívku obdarovala několika zbývajícími sous. Ne že by jí mohly být příliš k užítku, jediné snad, aby si pořídila alespoň teplou polévku.

„Děkuji vám, jste velmi laskavá,“ zamumlala dívka.

Spíš hloupá, pomyslela si Madeleine a pokračovala ulicí dál. Zimu neměla dívka šanci přežít. Tak proč její utrpení ještě prodlužovat? Zarazila se. Zdálo se jí, že na zátylku ucítila něčí stu-

dený dech. Když se ale otočila, viděla za sebou jen oči vyhlublé kočky třpytící se ve tmě.

Academie sestávala ze dvou poschodí vysoké, sazemi ušpiněné budovy na konci ulice, která svým tvarem i barvou připomínala špinavý prst lákající zákazníky ke dveřím. Po zadní straně budovy stoupalo schodiště pro zákazníky, a přestože nevěstinec nebyl označen žádným vývěsním štítem, každý ho dokázal na dálku rozpoznat podle charakteristického zápachu. Muži si svoje území značkovali jako kocouři, takže schody páchly jejich močí. Madeleine zadržela dech, vstoupila dovnitř a neslyšně za sebou zavřela dveře. Sundala si zabláčené vysoké boty a tiše se plížila po kobercem pokrytém schodišti nahoru. Za jedněmi zavřenými dveřmi slyšela pláč některé z dívek, a tak kolem nich raději co nejrychleji prošla.

„Kde jsi byla?“ Když se dostala až na vrchol schodiště, zahradila ji cestu drobná postava. Synovec Émile. Tvář měl špinavou, vlasy rozčuchané. „Na celé hodiny ses vytratila. A já mám hlad.“

Madeleine na něj pohlédla se směsicí lásky a roztrpčení. „Nikdo ti neudělal snídani? No jistěže ne, proč taky krmit osmiletého kluka... Běž si umýt obličej a ruce, strašidlo. Já nám mezitím oběma připravím něco k snědku.“

Uřízla chlapci krajíc chleba, a zatímco na pánvi ohřívala mléko, uvědomila si, jaké je v domě ticho – takový ten napjatý typ ticha, plný těžce zadržovaného hněvu a šepotu za zamčenými dveřmi.

U snídani si vyměňovali legrační obličej. Émile při pohledu na to, jak Madeleine předvádí svoji matku, vyprskl mléko zpátky do misky. Brzy ale zvažněl.

„Dvě dívky poslala pryč,“ zamumlal. „Odile a Lisette.“

„Opravdu?“ Madeleine to nijak nepřekvapilo. Odile poslední dva měsíce nedostala menstruaci a Lisette už několik dní nosila krajkové rukavičky, aby skryla vyrážku po neštovicích. Madeleine se zadívala na vlastní ruce, svoje zlomené nehty a zarudlé klouby, a snažila se zapomenout na jejich tváře.

Émile se rozkašlal. Pohládila ho po zádech a pomyslela přitom na apatykářův lék a jeho studené, neodbytné prsty.

„Pošle mě taky pryč, Madou?“ Chlapec si otřel ústa. „Budu jednoho dne taky muset odejít?“ Byla to otázka, kterou Madeleine pokládal často, a její odpověď byla vždycky stejná.

„To víš, že ne, *mon petit*,“ ujistila ho. „Vždyť jsi její vnuk.“ Ne že by na tom její matce příliš záleželo, v první řadě to byla chladnokrevná podnikatelka. „A navíc jsi užitečný. Děláš jí poslíčka a vypomáháš, kde se dá.“

Émile měl většinou na starosti sledování zákazníků na jejich cestě domů. Spousta z nich uváděla falešná jména i adresy a bylo v zájmu Maman, aby zjistila, kde skutečně bydlí – kdyby náhodou některý z nich nezapltil nebo dělal problémy. Pro chlapce Émilova věku to ovšem byla nebezpečná práce, byla by ostatně nebezpečná i pro mnohem staršího muže.

„A ty u nás taky zůstaneš napořád, že ano, Madou? Nikdy tě nepřinutí odejít?“

Madeleine ztuhla a vzápětí se přinutila k úsměvu. „Nemyslím si, Émile. I já mám svoje využití.“ Jako uklízečka, učitelka, voyerka, děvka. Jenže u Maman člověk nikdy nevěděl.

Na chodbě se ozvaly kroky a pak se dveře otevřely dokořán. Zpoza nich se vynořila nalíčená tvář její sestry Coraline. „Tady jsi, Madou. Máš přijít za Maman do salónku. Hned.“

Madeleine poskočilo srdce. „Proč?“

„Prostě pojd'. Rychle.“

Madeleine cítila, jak se jí Émilův vyděšený pohled propaluje do tváře. Mrkla na něj. „Ničeho se neboj, *mon petit*. Však ji znáš, nejspíš po mně bude chtít masáž těch svých starých ztvrdlých chodidel. Zatím dojez snídani.“

Snažila se, aby její hlas zněl klidně, ale zatímco procházela chodbou a uhlašovala si sukni, hrud' jí svíral strach. Možná, že inventář dívek ještě neskončil – a ona byla další na řadě.

Když vstoupila do zašlého salónku, spatřila matku oblečenou

do společnosti. Povadlé líce měla pokryté hustou vrstvou běloby a uprostřed vši té bílé se skvěly rumělkové rty. Madeleine se stáhl žaludek, jakmile si všimla, že naproti Maman sedí na opotřebované pohovce Camille Dacier – vůbec nejneoblíbenější klient její sestry Suzette, přestože měl v tomto ohledu značnou konkurenci. Nebylo to tím, že by byl zvlášť ošklivý. Měl ostré rysy a rozvernou tvář se zvláštníma očima, které měly každé jinou barvu. Jedno bylo hnědé, druhé bledě modré. Obě se teď obrátily k ní.

„Ach, autorka našich hlášení.“

Vyzařovalo z něj přesvědčení o vlastní autoritě a pohrdání. Madeleine ihned při prvním setkání s ním poznala, co je zač: ten nejhorší druh policisty.

„Přines nám horkou čokoládu, Coraline,“ poklepala jejich matka na sestřinu ruku. „Vypijeme ji společně.“ Maman vypadala ve své šedé róbě jako nafouknutá, chorobně bledá ústřice. Coraline na okamžik zaváhala a pak se vydala ke dveřím. Její šaty v nastalém tichu zašustily.

„Musím říct, že vypadáte dobře, *monsieur*,“ obrátila se Maman ke Camillovi. „Těšíte se pevnému zdraví?“

Madeleine se nezdálo, že by policista vypadal zvlášť dobře. Jeho kůže měla šedavý odstín člověka, který málo spal a příliš mnoho pil. Stejně jako kdysi její otec.

„To bych řekl, *madame*,“ odvětil. „Nemám si na co stěžovat. Všechny vaše dívky jsou kvalitní a čistotné.“

Madeleine vyschlo v krku, zato její dlaně zalil pot. Proč ji sem nechali přivést?

„Ach ano, všechny moje klisničky jsou dobré dívky, *monsieur*, jen každá svým vlastním způsobem. Tady Madeleine byla vždyc-ky ze všech nejchytřejší. A nejvšimavější. Nic ti neunikne, že ne, Madou? Skoro to vynahradí tu její jizvu.“

Maman si samozřejmě nic takového nemyslela. „*Une fichaise*,“ nazývala ji často. Věc, která nestála ani za nadávku.

Několik dalších minut strávila vyprávěním o dívkách, kterých se prý ujala proto, aby je zachránila před chudobou. Madeleine

se snažila nedat na sobě nic znát. Někdo by se ze slov její matky mohl domnívat, že ve skutečnosti spravovala útočiště pro ohrožené dívky, ne podnik pro kurevníky. Skutečná *Academie*. Jediné, co se v ní děvčata naučila, bylo umění přetvářky, klamu, otupení vlastních citů a dokonalého *pipe*.

Matčin pohled se znovu stočil k Madeleine. „*Monsieur Dacier* má pro tebe nabídku, Madeleine. A je to nabídka, která se neodmítá.“ Usmívala se na ni úsměvem, který působil stejně falešně jako zdravíčka, jež měla nanesená na lících.

„Hlášení, která pro nás píšeš,“ začal Camille, „jsou pro nás velmi... užitečná.“

Madeleine souhlasně přikývla. Její otec naučil všechny tři svoje děti číst a psát a ona alespoň našla způsob, jak toho využít. Už více než rok psala zprávy pro inspektora Meuniera, svatého patrona bordelů a ochránce veřejné morálky. Meunier byl ve skutečnosti ochoten bez nejmenšího zaváhání ignorovat prostituci dvánáctiletých, šíření pohlavně přenosných nemocí prostřednictvím *damesentretenues* nebo podvody páchané majitelkami nevěstinců na klientech. Zato měl ale velký zájem zjistit cokoli, co se týkalo slabůstek, úchylek nebo důvěrných informací vyzrazených klienty, kteří zavítali do Rue Thévenot. Většina aristokratů dávala přednost vznešenějším podnikům v Rue Denise, nebo si rovnou udržovala vlastní milenky. Našli se ale i takoví, kteří vyhledávali nevěsední zážitky. Třeba politici, jež nic nevzrušilo tolik, jako když se jim někdo vymočil na obličej. Anebo duchovní se slabostí pro „panenské“ dítě. A pokud na takové Madeleine narazila, vše pečlivě zapsala. Měli počítat s tím, že stát se vždycky dívá. Paříž byla prošpikovaná sítí *mouches* – a každá instituce platila svoje vlastní špehy.

„Rád bych vám vyprávěl jeden příběh, slečno Chastelová,“ pokračoval policista. Naklonil se k ní a ztlumil hlas, zatímco ji dál propichoval svými děsivými očima. „V jednom z měšťanských domů na Place Dauphine žije švýcarský hodinář jménem Maximilian Reinhart. Říká se, že je jedním z nejlepších hodinářů v celé

Paříži. Neuvěřitelně nadaný muž. Na první pohled vypadá jako vážený občan. Bohatým prodává svoje hračky a chudým rozdává almužny. Ale šušká se, že dělá i podivnější věci. Prostě že není tím, za koho se vydává.“ Zaklonil se dozadu. „Jeho služebná právě podala výpověď.“

Rozhostilo se ticho. Takové, že Madeleine slyšela z pokoje nad sebou vysoký, falešný smích a bouchání postele o stěnu. V tu chvíli vešla do místnosti Coraline s tácem plným hrnků čokolády. Položila ho na stůl a posadila se tak blízko Madeleine, že cítila z jejího výstříhu vůni růžové vody smísenou s potem a z jejího dechu karamel. „Takže už jsi jí to řekla?“ zeptala se.

„Pomalu se k tomu dostáváme, drahoušku,“ odvětila Maman.

„Chcete ze mě udělat špeha,“ ozvala se Madeleine.

„Potřebujeme zjistit, co je hodinář ve skutečnosti zač,“ vysvětlil Camille Dacier.

Coraline vtiskla Madeleine do ruky hrnek plný horké čokolády. Pořádně ho nezamíchala a kakao se usadilo na povrchu.

„A co si myslíte, že je zač, *monsieur*?“

„Myslím, že je to velice inteligentní, leč zvláštní muž. A jsou určitá rizika, která je potřeba prověřit.“ Policista a Maman se na sebe podívali. „Vyprávějí se různé zvěsti.“

„A jaké jsou to zvěsti?“

„Že se věnuje podivným praktikám, zvrhlým pokusům.“

„O co by se mělo jednat?“

„To už budeš muset zjistit ty. Ale šušká se, že se svou prací zašel příliš daleko. Že udělá cokoli, aby dosáhl svých cílů. A od tebe chceme, abys ověřila, co je na tom pravdy.“

Pokusy, hodináři, hračky pro boháče...? Co o podobných věcech mohla vědět dívka jako ona? „Co přesně potřebujete zjistit?“

„Jak dobře víš, pracuji pro inspektora Meuniera. Ale nejenom pro něj. Aby člověk v tomhle městě přežil, musí mít několik pánů. A v tomhle konkrétním případě odpovídám velice vlivné osobě. Osobě, která si chce být jistá Reinhartovým charakterem předtím, než mu svěří důležitou úlohu.“

Madeleine se neodvážila zvednout pohled od čokolády. „A co že by to mělo být za úlohu?“

Na tuto otázku policista neodpověděl. Místo toho opáčil: „Všichni si člověka rádi prvně prověříme, než ho zaměstnáme u sebe doma, no ne?“

Nic neřekla.

„Ale u tebe to nebude potřeba,“ pokračoval Camille. „Nikdo tě nebude prověřovat, protože zajistím, abys byla hodináři důvěrně doporučená.“ Opět se naklonil dopředu. „No tak. Přece dobře víš, že dívka jako ty lepší příležitost nedostane.“

Madeleine se zahleděla do jeho dvoubarevných očí. Samozřejmě měl pravdu. Byla poškozené zboží – špinavá, poškrábaná *cocotte*. Bylo jí třiadvacet let, a přesto stále visela na krku děvce, která ji porodila. Ne snad, že by ji k ní vázala láska nebo pocit odpovědnosti – jen přesvědčení, že kdyby na to došlo, pařížský kotel by ji uvaril zaživa. Protože Paříž nechávala naživu jen ty, kteří měli čím zaplatit. A jak bylo Madeleine nesčetněkrát připomenuto, měla zoufale málo co nabídnout.

„*Monsieur* Dacierovi musíme vyjít vstříc,“ připomněla Maman falešně sladkým tónem. „Přece víš, jak dobře se k nám choval. Jak se o nás staral.“ Usmála se na Madeleine, ale její oči zůstávaly stejně studené a šedivé jako řeka Seina. „Tu nabídku přijmeš, drahoušku.“

Camillovi se ve tváři zračilo lehké pobavení. Jak Madeleine už dávno zjistila, byl to ubohý muž, který si užíval tu trochu moci, kterou měl.

„Co přesně bych měla dělat, *monsieur*?“

„Stejně jako doteď, *chambrière*, holku pro všechno. Reinhartově dceři Véronique budeš taky sloužit jako *femme de chambre* podobně jako zdejšími dívkám. Až na to, že tvoje paní bude o něco méně... světská.“ Ušklíbl se na Coraline. „Zapíšeš každého, kdo navštíví hodinářův dům. Budeš při každé příležitosti pečlivě naslouchat. Zaznamenáš cokoli neobvyklého, každou zajímavou konverzaci. Přečteš si všechny dopis nebo deníky, ke kterým se ti podaří dostat. A co týden mi podaš hlášení.“

„O doktoru Reinhartovi,“ ujistila se.

„O všem, čeho budeš v jeho domě svědkem. Budeš mít na svůj úkol třicet dní. Třicet dní na to, abys zjistila, jaké pokusy hodinář ve skutečnosti provádí, a jestli je to člověk, který si zaslouží naši důvěru.“

Měsíc pryč od Émila, pomyslela si. Vůbec se jí nechtělo nechat ho v domě své matky samotného a dobře věděla, že ani chlapci se ta představa nebude zamlouvat.

„Nebojíte se, že doktor Reinhart odhalí, z jakých jsem pomě-
rů? Celý život jsem pracovala tady, rozhodně nepůsobím jako služebná nějaké dámy. Proč neoslovíte někoho, kdo má ty správné zkušenosti?“

„Během příštích dvou týdnů tě trochu vycvičíme v dobrých mravech. Naučíme tě správnému přízvuku, skutečná *femme de chambre* ti ukáže, jak se chovat... I když si myslím, že Reinhart si tě sotva všimne. Bohatí lidé obvykle nepovažují svoje služebnictvo za skutečné lidi. A jeho dcera je mladičká. Nebude mít se služebními žádné zkušenosti.“

„Kolik jí je?“

„Sedmnáct.“

Madeleine se zachvěla. Hodinářova dcera byla jen o trochu starší než Suzette, když zemřela. „A jaká je?“

Camille si olízl rty.

„Nezkušená, dětinská... Právě se vrátila z kláštera, ve kterém byla deset let zavřená. Pochybuju, že ti bude připadat něčím zajímavá, ale je to dobrý způsob, jak se dostat dovnitř. Rozumíš?“

Zamyslela se. *Nenáročná paní, čisté povlečení, teplý dům. A vyhlídka na únik z tohoto mizerného života*. Jenže se nemohla zbavit pocitu, že na celé nabídce něco nesedí.

„Kolik bych dostala zapláceno?“

„O to už jsem se postarala,“ skočila jí okamžitě do řeči Maman.

Jak jinak. Stejně jako se postarala, aby všechno, co dívky dostávaly zapláceno za svoje služby, zkasírovala výměnou za jejich „zapotření“. Něco takového Madeleine nemohla dopustit. Ne pokud